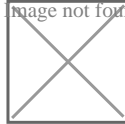

Ιερείς Κωνσταντινουπόλεως: Φύλακες στις Θερμοπύλες του Γένους

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=97940>]

Περιμένω μια φορά στον διάδρομο έξω από το Πατριαρχικό Γραφείο να με δεχθή ο Πατριάρχης. Δίπλα μου κάθεται ένας ηλικιωμένος ιερέυς. Περιμένει να δή κι αυτός τον Πατριάρχη. Πιάνουμε κουβέντα. «Είμαι Ίμβριος και εφημερεύω στον Άγιο Φωκά στο Ορτάκιοϊ (Μεσοχώρι). Έχω 15 ενοριίτες, απ' τους οποίους οι μισοί είναι κατάκοιτοι. Δύο θυγατέρες έχω, αλλά στην Αθήνα μένουν. Εδώ πιά μόνος μένω. Έχασα την παπαδιά μου εδώ και δεκαεπτά χρόνια. Μόλις πέθανε η παπαδιά μου, σκέφθηκα να φύγω. Πώς να έμενα πιά μόνος μου, με προβλήματα υγείας...

Την ώρα που της έριχνα λίγο χώμα στον τάφο της, πάτερ μου, σαν να άκουσα τη φωνή της:

-Παπά μου, τόσα χρόνια σε υπηρετούσα πιστά, και τώρα φεύγεις και με αφήνεις μόνη; Ποιός θα μου ανάβη το καντήλι στον τάφο;

Κι έτσι, πάτερ, αποφάσισα κι έμεινα μόνος μου δεκαεπτά χρόνια, σ' ένα κελάκι του ναού, στο οποίο γυναίκα δεν πάτησε. Μόνος μου τακτοποιούμαι και συντηρούμαι. Όμως έχει πολλά σκαλιά και δεν μπορώ πιά ν' ανεβοκατεβαίνω. Δεν με βαστούν τα πόδια μου. Έχω και πολλές αρρώστιες... Γι' αυτό ήλθα στον Πατριάρχη να με αφήσει να φύγω, να πάω στις κόρες μου»...

Μπαίνει πρώτος στον Πατριάρχη. Εγώ δεύτερος. Μου λέγει ο Πατριάρχης: «Τον λυπούμαι, έχει πολλές αρρώστιες, είναι ηλικιωμένος, αλλά εάν φύγει, θα κλείση ο Άγιος Φωκάς». Απαντώ: «Παναγιώτατε, όλοι έχουμε αρρώστιες. Άλλος λίγες, άλλος πολλές. Αλλά ο πατήρ έχει μια αρρώστια ανίατη, τη μοναξιά!»...

Μετά από δύο χρόνια εκοιμήθη. Ένας νέος κληρικός εύελπς τον διεδέχθη και λειτουργεί τώρα στον Άγιο Φωκά, στο Μεσοχώρι.

Κουβεντιάζω, πριν από χρόνια, με τον τότε εφημέριο της Παναγίας Χαντζεριώτισσας, τον μακαρίτη επίσης π. Γεώργιο. Ενορίτες; Ουδείς. Μόνον οι νεωκόροι και αυτοί αραβόφωνοι. Χήρος με μια κόρη με ειδικές ανάγκες. Μου αφηγείται: «Ήλθε, πάτερ, η ημέρα της Πεντηκοστής. Χτύπησα την καμπάνα γιατί έπρεπε να την χτυπήσω· διότι, αν δεν τη χτυπήσω, θεωρείται η εκκλησία έρημη, mazbut, και καταλαμβάνεται από τη Γενική Διεύθυνση Βακουφιών. Διάβασα όσα διάβασα, μόνος κι έρημος. Έφθασα στις ευχές της γονυκλισίας. Γονάτισα. Κουτσά - στραβά τις διάβασα. Πήγα να σηκωθώ. Αδύνατον! Τα γόνατά μου δεν με ακολουθούσαν! Σύρθηκα σαν χελώνα μέσα στο ιερό. Βρήκα μια καρέκλα. Πιάστηκα και επιτέλους σηκώθηκα»...

Με μια συντροφιά πήγα προσκυνητής στον ναό του Ευαγγελισμού στο Βαφειοχώριον ή στους Ταξιάρχες Μεγάλου Ρεύματος, δεν ενθυμούμαι καλώς. Μεγάλη χαρά είχε ο εφημέριος που μας είδε. «Ελάτε να σας βλέπουμε! Να ακούμε ελληνικά! Δεν θέλουμε τίποτε. Μόνο λίγο λιβάνι, δυο καθαρές λαμπάδες, ένα πρόσφορο!»

Όμως υπάρχουν στην Πόλι και πολλοί Τούρκοι, ίσως οι πλείστοι, που είναι άνθρωποι ταπεινοί, ευλαβείς. Και πολλές φορές ωφελείσαι απ' αυτούς.

Όταν ο νύν μητροπολίτης Καλλιουπόλεως και Μαδύτου Στέφανος ήτο αρχιδιάκονος, μπήκε σ' ένα ταξί για να πάη στους γονείς του, στα Ταταύλα. Κυκλοφορούσε, φυσικά, με τα πολιτικά. Ο ταξιτζής τον κοιτάζει από το καθρεφτάκι και τον ρωτάει, στα τούρκικα βεβαίως:

—Παπάς είσθε;

—Ναί, απαντά απορημένος (που τον κατάλαβε) ο αρχιδιάκονος. Ο ταξιτζής κουνώντας το κεφάλι του συνεχίζει:

—Εσείς έχετε πολύ δύσκολη δουλειά.

—Εσείς ίσως δυσκολότερη, που όλη μέρα είσθε στο τιμόνι, στους δρόμους.

—Όχι, παπάζ εφέντη, η δική σας δουλειά είναι πιο δύσκολη. Εγώ αν κάνω καμιά ζημιά, θα πληρώσω στο συνεργείο ή στην τροχαία, κι αν κάνω κάτι σοβαρότερο, ίσως μπω και φυλακή. Εσείς, όμως, αν δεν κάνετε όπως πρέπει τα καθήκοντά σας, θα έχετε να κάνετε με τον Αλλάχ!

Έκπληξισ!

Άλλη περίπτωση. Στην Αντιγόνη ήταν ένας εφημέριος με πέντε παιδιά. Τα 'μπλεξε με μιάν Αρμένισσα και παρατάει την οικογένειά του. Το μαθαίνει ο χότζας του νησιού, τον πλησιάζει και τον νουθετεί: «Μεγάλη αμαρτία κάνεις, παπάζ εφέντη! Είσαι ιερέυς. Αυτό είναι μεγάλη υπόθεσις! Έχεις ευθύνη στον Θεό και στο Γένος σου. Τίποτε δεν σας λείπει. Ξέρουμε ότι το Πατριαρχείο σας φροντίζει. Ξανασκέψου το! Ντροπή, γιατί το κάνεις αυτό;» Δυστυχώς ο ταλαίπωρος δεν τον άκουσε και καθηρέθη. Το παράδοξον και λυπηρόν του πράγματος είναι ότι αυτός τώρα κάνει τον ξεναγό στην Πόλι, ακόμα και μέσα στο Πατριαρχείο!

[Συνεχίζεται]